

Egy az Atyával

A farizeusok kérdése teljesen jogos volt: Milyen felhatalmazással teszed azt, amit teszel és tanítod azt, amit tanítasz. Ki mögötted a tekintély?

Könnyen rámondjuk mi azt, hogy az: Atya tekintélye áll Jézus mögött és a vita be van zárva. De Jézus Atya fogalma és a zsidók Atya fogalma gyökeresen más volt. Sőt, aktualizálhatjuk ezt a mai napra is milyen Atyaképünk van nekünk, keresztényeknek, és ez az atyakép hol helyezkedik el a zsidó és a jézusi atyakép között, vagy esetleg egész más atyaképeket használunk?

Jézus atyaképe a mindenkit szerető Isten képével volt azonos, ki „felkelti a napját jókra és gonoszokra egyaránt”, aki minden embert egyformán szeret, létben tart és vár magához. „Az a véres Isten nincsen” mondja ő is, és a mi Babitsunk egyaránt. A bennünk élő atyaképet a vallások, a kultúra, a családi hagyományok formálták. Jézus is tudta ezt, hogy a zsidók atyaképe milyen folyamatok eredménye, és tudta azt is, hogy ez más, mint amit ő tud, ahonnan ő jött és amit megél. Sőt ez a kettősség került Jézus életébe.

Az ósatyák, a Tóra, a Talmud és más tanítások alapján a zsidóság – a mai napig – a saját Atya-fogalmának (Jahve) az igazában él. Érte vállal minden áldozatot és szenvedést. Ez a szenvedés néha mérhetetlen fájdalom. A teológusok egy része Páltól a mai napig próbálják a két Atya-fogalmat összemenni, átjárhatóvá tenni. Hogy a keresztények istenfogalma és a zsidók istenfogalma azonos legyen. És ez sokszor sikeres. „Hallelujah” – dicsőség Jahvének énekeljük mi is és mi magunk is azonosulunk.

Jézus az azonosulás kérdésében nagyon határozott volt. Ez két külön világ. A világosság és a sötétség. A jó és a rossz – két külön világ. Legyetek „keveretlenek”! Mert az egyik az életbe, a másik a halálba vezet.

A jánosi gnózis – az Istenről való tudás – mára újra aktuális. Mert a világ egy olyan fázisba ért, hol újra ez a kérdés: melyik út jelenti az élet útját és melyik a halál útját. A világ mai gondjaira egyre riasztóbb válaszok születnek. Melyik jelentik az életet – immár 7,7 milliárd ember számára és melyik a halált. A mai helyzetben mi a jó tudás, a helyes gnózis. Az, amit Jézus Atyja is gondolna, sőt amit nekünk szán.

Mert az életnek, a teremtésnek vannak törvényei. Ezek ismertek, betarthatók, és jók. „Azért jöttem, hogy életük legyen és életük bőségben legyen.” – mondja Jézus. Az, hogy ma minden a hiányról beszél, nem a Teremtő törvényeinek betartása miatt jött létre, hanem annak ellenére.

Bárhogy nézzük, egy út van. Visszatérni az Atyához. Jézus Atyjához. És beszélni és gondolkodni és vigasztalni, szeretni, tenni – azt, ami ma a megoldást jelenti. Nem feltétlenül azt kell tenni, melyre a bennünk futó algoritmusok (beprogramozottságunk) felszólítanak. Lehet, hogy ma a gondolkodás megváltozása (metanoia) újra aktuális és a saját szemléletünk változása parancsoló szükséglet. De ennek a változásnak az iránya – a több világosság és kevesebb sötétség, a több Atya és kevesebb atyapótlék.

Garay Bandi, Dunakeszi